

ತೀರದ ಹಾದಿಯ ತಿರುವಿನಲ್ಲಿ ಒಂಟಿ ಜೀವ

'ಆಡೂ ಬೇಡ ಅಪ್ಪಾ. ದುಡ್ಡಿನ ಯೋಚನೆ ಮಾಡ್ಬೇಡ ನೀನು. ಅದೆಲ್ಲಾ ನಾನು ನೋಡುತ್ತೀನಿ. ನಿಮ್ಮನ್ನ ದೂರ ಕಳಿಸೋಕೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಒಪ್ಪಲ್ಲ. ಇಲ್ಲೇ ಹತ್ತದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಮನೆ ನೋಡೋಣ'

ನಾನಾ ಥರದಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪನನ್ನು ಓಲೈಸಲು ನೋಡಿದ ಪ್ರಸನ್ನ. ಶಿವರಾಮ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿಯಾಗಿತ್ತು. ಅಹಂಕಾರ ಅನ್ನುವುದು ಈಗಲೂ ಗಂಡನಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದೆ ಎಂದು ಅರ್ಥವಾಗತೊಡಗಿತ್ತು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ. ಅಹಂಕಾರವೋ? ಸ್ವಾಭಿಮಾನವೋ? ಎರಡೂ ಒಗ್ಗೂಡಿದೆಯೋ?

ಹೇಳುವ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಿಡೋಣ

ಅನಿಸಿತೇನೋ ಶಿವರಾಮನಿಗೆ, 'ನಿನ್ನ ಮದುವೆಲಿ ನಿನ್ನ ಪಾಲಿನ ಚಿನ್ನ ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಮೈಮೇಲೆ ಹಾಕಿದೀವಿ. ಉಳಿದಿದ್ದು ನನ್ನತ್ರ ಇರ್ಲಿ. ಆಪದ್ಧನ ಅಂತ ಇರುತ್ತೆ...'

ಅಪ್ಪನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಬೆರಗಾಗಿದ್ದ ಪ್ರಸನ್ನ.

'ಚಿನ್ನ ಇಟ್ಟೊಂಡು ಏನಾಡ್ತಿ ಅಪ್ಪಾ?' ಕೇಳಿದ್ದ.

'ಬೇಕು ಅಂತಾದ್ರೆ ಮಾರೋದು'

'ಅಲ್ಲೇವರೆಗೆ ಮನೇಲಿಟ್ಟೊಂಡಿರ್ತಿರಾ?

ಲಾಕರಿನಲ್ಲಿಟ್ಟಿ ಅದಕ್ಕೂ ದುಡ್ಡು ಕೊಡ್ಬೇಕು. ಬೇಕಾದಾಗ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬೇ ಹೋಗಿ ಅದನ್ನ ತೆಗೆಯೋಕೂ ಹಿಂಜರೀತೀರಿ ನೀವು. ನಂಗೆ ಆ ವ್ಯವಹಾರ ಎಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಾಗಲ್ಲ ಅಂತ ನೀವೇ ಅಲ್ಲಾ ಹೇಳ್ತಿದ್ದಿತ್ತು. ನೀವು ಚಿನ್ನ ಮನೆಗೆ ತಗೊಂಬರ್ತಿದೀರಿ ಅಂತ ಗೊತ್ತಾದ್ರೆ ಯಾರೂ ತಲೆ ಒಡೀಬಹುದು...'

'ಬೇಕಂತಾದ್ರೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಲೀಬೇಕಪ್ಪಾ. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಕೈ ಕಾಯ್ದೆ ಜನ್ಮಪೂರ್ತಿ ಇರೋಕಾಗುತ್ತಾ?'

'ಬೇಡ ಅಪ್ಪಾ. ಬೇಕಾದಾಗ ಚಿನ್ನ ತರೋದು, ಇಡೋದು ಮಾಡೋ ಹುಮ್ಮಸ್ಸು ನಿಮಗಿಲ್ಲ, ಗೊತ್ತಿದೆ ನಂಗೆ. ಚಿನ್ನ ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲೇ ಇರ್ಲಿ...'

'ಅದ್ದೆಂಗಾಗುತ್ತೆ? ನಮ್ಮ ವಸ್ತು ನಮ್ಮ ಹತ್ತ ಇದ್ದೆ ಸಮಾಧಾನ, ಧೈರ್ಯ...'

'ಅಪ್ಪನ ಮೊಂಡುತನಕ್ಕೆ ಏನನ್ನಬೇಕೋ ತಿಳಿಯದೆ ಕಂಗಾಲಾದ ಪ್ರಸನ್ನ. ಹೇಳಿದ್ದನ್ನೇ ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿ ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದ.

'ನೀವಿಬ್ಬೂ ವಯಸ್ಸಾದೋರು.

ಮನೇಲಿಟ್ಟೊಂಡ್ರೆ ತಲೆ ಒಡೀತಾರ. ಲಾಕರಿನಲ್ಲಿಟ್ಟಿ ದುಡ್ಡು ಕಟ್ಟೇಕು. ಮಾರೋಕೆ ಹೋದ್ರೆ ನಿಮ್ಮ ಮುಖ ನೋಡಿ ಟೋಪಿ ಹಾಕೋದು ಗ್ಯಾರಂಟಿ...'

ಶಿವರಾಮನಿಗೆ ಈ ವಾದ ಸರ್ವಥಾ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಿಲ್ಲ.

'ಹಿಂದೆಲ್ಲಾ ಚಿನ್ನದ ಮೇಲೆ ದುಡ್ಡು ಹಾಕ್ತಿದ್ದಿತ್ತು ಯಾತಕ್ಕೆ ಅಂತಿ? ಆಪತ್ಕಾಲಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತೆ ಅಂತ...'

'ಈಗ್ಲೂ ಹಾಗೇ ಅಂದ್ಬೊಳ್ಳೋದು. ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡೋಣ ಅಪ್ಪಾ. ಒಂದು ಮನೆ ಮಾಡ್ಬಂಡು ಸಂಸಾರ ಹೂಡೋಕೆ ಎಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಬೇಕೋ ಅದನ್ನ ನಾನು ಕೊಡ್ತೀನಿ. ತಿಂಗಳ ಖರ್ಚಿಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟನ್ನ ನಿಮ್ಮ ಅಕೌಂಟಿಗೆ ಹಾಕ್ತೀನಿ. ನಿಮ್ಮ ಇಪ್ಪತ್ತು ಲಕ್ಷ, ಅದರ ಬಡ್ಡಿನ ನೀವು ಜೋಪಾನವಾಗಿ ಬ್ಯಾಂಕಲ್ಲಿಟ್ಟಿರಿ. ಚಿನ್ನ ಗಿನ್ನ ಜೊತೆಲೇ ಇಟ್ಟೊಳ್ಳೋದು ಮಾತು ತೆಗೀಬೇಡಿ...'

'ನಂಗೆ ಯಾರ ದುಡ್ಡು ಬ್ಯಾಡ. ಯಾರೆದ್ದೂ ಕೈಚಾಚಿ ನಂಗೆ ಅಭ್ಯಾಸ ಇಲ್ಲ. ನೀನು ನಮಗೋಸ್ಕರ ದುಡ್ಡು ಖರ್ಚು ಮಾಡೋದು, ನಿನ್ನ ಹೆಂಡ್ತಿಗೆ

monal